

Arrest

nr. 120 169 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 januari 2013.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 20 februari 2013 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 26 november 2013.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 januari 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 januari 2013, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen tot doel alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar concrete argumentatie beperkt zich immers tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij in casu geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie. Het enig middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.

Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, dient opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel lijkt niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partijen beweren, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 van de Grondwet blijkt niet, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Het loutere feit dat twee personen zich op “de instructies van 19.07.09” hebben beroepen, toont niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. De verzoekende partijen tonen hiermee dan ook niet aan dat twee gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de andere ‘gelijkaardige zaak’ de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter contra legem zou zijn. In de mate waarin de verzoekende partijen vragen om eveneens te worden vrijgesteld te voldoen aan de onontvankelijkheidsvoorwaarden, vragen zij in wezen eveneens om het handhaven van een onwettige situatie. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige

toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

Vervolgens meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing getuigt van een "totaal gebrek aan realiteitszin" door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen in haar land van herkomst. Enerzijds wijst zij op "praktische overwegingen", met name dat zij in haar land van herkomst "have noch goed" heeft en een "sterkere binding" heeft met België. Anderzijds wijst zij op "juridische redenen", met name dat het voorwerp van haar aanvraag teniet zal worden gedaan wanneer zij terugkeert aangezien zij hierdoor "alle banden en integratie, dewelke zij sedert met België heeft opgebouwd, dreigt te verliezen".

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de argumenten die zij in haar verzoekschrift aanhaalt, met name dat zij "have noch goed" heeft in haar land van herkomst en het voorwerp van haaraanvraag teniet zal worden gedaan, voor het eerst aanhalen in het inleidend verzoekschrift zodat het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig is van de verwerende partij dienaangaande niet te motiveren. Het is daarentegen aan de verzoekende partij om haar aanvraag op zorgvuldige wijze in te dienen en duidelijk de buitengewone omstandigheden te vermelden die haar beletten haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen. Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij aangaande, de ingeroepen buitengewone omstandigheden uitvoerig motiveert dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De bewering van de verzoekende partijen dat een aanvraag vanuit hun land van herkomst "maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen", en hierdoor het voorwerp van de aanvraag teniet doet, is beperkt tot een loutere bewering en geeft minstens uiting aan een hypothetisch belang. Zoals hoger reeds vermeld, oordeelde de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend". De verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet met het argument dat een terugkeer haar sinds opgebouwde integratie verloren doet gaan. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de opsomming van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen zouden worden geschonden door de tweede bestreden beslissing."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 november 2013 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 28 januari 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 november 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat de beschikking identiek is aan deze in de vorige zaak die niet met de hare samenhangt, zodat zij wordt gedumpt in een zeker stramien, en dat zij de lengte van de beschikking tegenstrijdig vindt met het doel van een verkorte schriftelijke procedure en dat deze handelwijze neerkomt op het voeren van een procedure ten gronde voorafgaand aan de terechtzitting. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de beschikking een *a posteriori* motivering toevoegt aan de eerste bestreden bestuurshandeling, te weten de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Volgens de verzoekende partij maakt de eerste bestreden beslissing immers geen gewag van het feit dat de criteria

van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. De verzoekende partij stelt verder te volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.3.1. In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat zij “gedumpt wordt in een zeker stramien”, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar in welk opzicht zij hiervan schade ondervindt. Evenmin toont zij aan met welke individuele aspecten van haar zaak geen rekening zou zijn gehouden. Waar de verzoekende partij de lengte van de beschikking tegenstrijdig vindt met het doel van de verkorte schriftelijke procedure, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar in welk opzicht zij hiervan een nadeel ondervindt of in welk opzicht haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn. De verzoekende partij heeft de mogelijkheid om ter terechtzitting te reageren op de inhoud van de beschikking, hetgeen zij te dezen ook heeft gedaan. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking hieronder van haar opmerkingen ter zitting op de beschikking. Voor het overige voert de verzoekende partij niet aan dat de door haar aangevoerde middelen niet zouden zijn behandeld in de beschikking, zodat zij middels de beschikking, in antwoord op haar verzoekschrift, en middels de mogelijkheid om ter zitting op deze beschikking te reageren, voldoende waarborgen heeft dat haar beroep op afdoende wijze wordt behandeld.

2.3.2 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing geen gewag maakt van het feit dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn en de beschikking aldus een *a posteriori* motivering toevoegt aan de eerste bestreden beslissing, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat voormelde beschouwingen feitelijke grondslag missen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn en dat in de beschikking motieven worden toegevoegd.

2.3.3 Voor zover de verzoekende partij volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voorts geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 18 november 2013, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

De schending van artikel 10 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET